

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 28.

Zdarma, děti do 10 let 50% sleva

6. září 2001

Z Prahy do Hamburku

Šest dnů
NON-STOP
jsme pádlovali
po Vltavě a Labi

Schönes Hamburg

Tor zur Welt

Úvodem

Ahoj lidi,

ze všeho nejdříve bych vám chtěl popřát šťastné a veselé Vánoce. Pokud si myslíte, že jsem vlivem nedávných tropických veder dostal úžeh a nemám to v hlavě zcela v pořádku, vyvedu vás z omylu. Stačí zajít do obchodu. Sotva odezní nákupní hysterie okolo začátku školního roku, stupidní hesla „Škola volá“ nahradí koule a řetězy, usměvaví vousatí dědové na saních a v obchodech začnou vřesťet koledy. Lidé začnou houfně usedat do svých plechových gumokoláků, které je odvezou k obrovským hyperlidojemům v polích. Zde odloží mozek do připravených nádob, popadnou obrovské vozejky a vrhnou se střemhlav mezi regály. Když se doma vzpamatují z tranzu a zjistí, co všechno nakoupili a že v peněžence už nezbývá na to, aby jeli třeba s Motorletem na vodu, půjdou se možná oběsit.

Tudy ne, přátelé. Pokud si chcete zachovat zdravý rozum, namísto předvánočního šílenství chodte raději do loděnice. I náš podzimní program je dostatečně bohatý a své si v něm najde určitě každý. Začneme v pátek 14.9. posezením u masa s tradiční možností přespání v loděnici, abyste nemuseli v sobotu na zájezd tak brzo vstávat. Podrobnější informace o těchto i dalších nejbližších akcích naleznete uvnitř občasnku.

Váš

Jirka Jareš

Stalo se

Anglie – splněný sen

(26.7. – 6.8.2001)

Letos se splnil sen mnoha dětem oddílu Sluníček.. Vycestovaly na skautský tábor do Anglie, vlastně do Walesu. Z Prahy do Londýna jsme jeli autobusem. Kanál LaManche jsme podjeli Eurotunel. V Londýně na nás čekal mikrobus, kterým jsme se dostali do Bristolu. Tam nás zaujal starý přístav. Jedna jeho část je nově zrekonstruovaná a druhá, původní, slouží jako muzeum. Prohlédli jsme si obě, ale raději jsme byly v té moderní. Byly tam nádherné fontány. Bylo velké vedro, asi 30°C a tak je návštěvníci využívali k osvěžení. A co Sluníčka? Ta se chovala stejně. V šatech jak byla. Jirka Petrák se tam také vrhl jak byl a ouha – peněženku a pas namočil. Díky moderním materiálům se nic nerozmočilo tak, aby se to po osušení nedalo použít. Odpoledne jsme odjeli do skautského tábora Botany Bay což znamená vedlejší údolí řeky Way. Tábor se nacházel poblíž opatství Tintern. Dnes již to není fungující opatství, ale zřícenina. Do současné velikosti byl vystavěn ve 13. století pro řád Cisterciánů. Jeho historie má mnoho společného s klášterem ve Vyšším Brodě. Měl však historickou smůlu. Za krále Henryho V. byly rušeny křesťanské kláštery a tento patřil mezi ně. Takže dnes je vidět obvodové stěny udivující velikostí a krásou dekorací.

Dalších zážitků bylo mnoho. Pro lepší poznání uvádím stručný program našeho tábora.

První den jsme sjížděli řeku Way v délce cca 17 km. Řeka se podobá naší Berounce a my jeli na kánoích. V závěru měli všichni možnost si vyzkoušet kajaky.

Druhý den byl věnován pěší turistice. Udělali jsme si vycházku v délce cca 22 km. K našemu překvapení turistické cesty nejsou dobře značené. Malá kolečka se žlutým trojúhelníčkem se v bujně vegetaci snadno ztrácela. Navíc naši cestu komplikovala epidemie slintavky a kulhavky u hovězího dobytka a tak některé cesty byly zavřené.

Třetí den jsme vyjeli k moři do nádherného zálivu Swansea. Tam jsme poznali, co je to příliv. Stavěli jsme hrady a moře nám je postupně bořilo.

Čtvrtý den jsme si vyjeli na kolech v cyklistickém ráji. Ve Velké Británii nevidíte cyklistu na silnici. To jsou dle

Angličanů jen šílenci. Takže výlety na kolech jen na pěkných cyklostezkách v lesích a horách. Ujeli jsme cca 18 km. Nebylo to mnoho, ale v tom vedru s tím někteří měli problémy.

Na pátý den jsme se velmi těšili. Odjeli jsme do hřebčína a čekala nás dvouhodinová vyjížďka na koních a ponících. Nikdo z nás s tím neměl zkušenost. Navíc začalo pršet. Koním to klouzalo a my byli vystrašení zvláště při cestě dolů z kopce. Nikdo nespádl i když několik pokusů bylo. Odpoledne jsme si prohlédli welský hrad v Chepstow. Je to zřícenina a podobá se našemu Rábí. Zde byla první příležitost si něco koupit.

Šestý den byl horolezecký výcvik na tréninkové stěně. Byla vysoká jen šest metrů. Měla tři cesty, které bylo možné kombinovat. Zkoušeli jsme lézt i po stěnách bez jištění a po stropě. Musím říct, že to neumíme a tak jsme několikrát spadli do molitanu. Na závěr se slaňovalo. Odpoledne jsme navštívili regionální muzeum v Chepstow.

Šedmý den jsme odjeli do Bristolu. Tam jsme navštívili nákupní středisko Galleries. Děti již suverénně procházely a nakupovaly.

Osmý den jsme odcestovali do Londýna. Ten jsme prošli japonským způsobem. Prošli jsme okolo všech důležitých budov v centru města a vylezli na nejvyšší věž kostela Westminster Abbey. Praha je ale s věží Staroměstské radnice hezčí.

Devátý den jsme přijeli do Prahy plni dojmů. Na hodnocení máme čas. Předběžně jsme dohodli, že anglická skupina přijede zase příští rok na náš tábor. Kde to bude ještě nevíme. Víme však jedno: Naše tábory nejsou tak programově pestré, ale zase mají blíže ke skautingu než anglické.

Pavel Kárník

Po Vltavě a Labi z Prahy až do Hamburku

(3.-12.8.2001)

Tento další z mnoha bláznivých nápadů nás poprvé napadl v devadesátymosmém, když jsme se pomalu přibližovali po Vltavě ku Praze. Tehdy jsme, já, Zajíc a Ajík, uzavřeli s Jarinem sázku o sele, že dokážeme sjet Vltavu non-stop za čtyři dny. Říkali jsme si, jaké by to bylo jet třeba takové Labe, které je třikrát delší. Snili jsme o tom tři roky.

Tak toto je Ofélie

Letos jsme si každý konečně našli týden na společnou dovolenou a začali pomalu plánovat. Důležité bylo vybrat vhodnou loď. Shodli jsme se, že nejvhodnější by byla Ofélie, lehká plastová otevřenka, kterou vyrábí firma Železný v Praze. Nakonec nám ji zapůjčil přímo Tonda Železný. Obří zásluhu na tom měl Zajíc, který vše dojednal. Museli jsme ji však trochu doupravit. Po zkušenostech z Vltavy jsme přimontovali stolek na vaření, plachtu a světla. Ty byly zvláště třeba, neboť, jak jsme se později mohli přesvědčit, Labe je poměrně dost frekventované. Nechtěli jsme ponechávat nic náhodě. Směřovali jsme totiž do země, kde by se nám mohl i malý prohřešek finančně dost vymstít. Odjezd byl stanoven na srpen. To se den již povážlivě krátí. Bylo nutné vyrazit co nejdříve.

Postupně jsme sháněli všechny potřebné věci. Každý měl nějaký úkol, který bylo třeba zařídít. Důležité bylo sehnat kilometrůž Labe na Německém území, mapy i jiné informace. Tomáš Hocke nám vytvořil jídelníček zdravé a vydatné stravy a také nám doporučil iontové nápoje a výživné tyčinky. S Irčou jsme se dohodli, že nám bude dělat doprovod a odveze nás zpátky do Prahy. Vzala si dovolenou a Zajíc jí půjčil auto.

Vzhledem k propuknutí vodácké sezóně přivezl Zajíc naši loď až ve středu, dva dny před odjezdem. Naše práce na ni se tak protáhli do pozdních večerních hodin.

Ze čtvrtka na pátek jsme spali v loděnici, protože odjezd byl naplánován na časnou ranní hodinu. Ájík se ještě před odjezdem stačil dát ostříhat dohola. Usínali jsme neklidně.

A toto je průběh splutí sestaven z našich zážitků, zápisků a fotodokumentace.

Je pátek, 3. 8. 2001 a my se probouzíme ve čtyři hodiny ráno. Snídáme sladké buchtičky a nakládáme loď. Když vyrazíme od loděnice, hodiny ukazují 5:35. Rychle projíždíme ranní Prahou.

První dva pražské jezy přetahujeme v jednom místě.

Vltava se vlévá do Labe

Přetahujeme Klecany

Z Karlova mostu nám naposledy mává Irča. Štvanická retardéra má málo vody a tak loď koničkujeme na provazech. Před sedmou přijíždíme k Tróji. Nad jezem panuje čilý stavební ruch. Staví se další úsek metra C.U jezu poprvé přišla ke slovu kolejda. Na kanále je rušno i v tuto ranní hodinu. Opouštíme Prahu a míříme na Kralupy.

Sluníčko občas vykukne z mraků, je dusno. Klecanský jez přenášíme, i když nám bylo nabídnuto zdýmnutí. Myslíme si, že přenést ho je rychlejší. V Libčicích se poprvé necháváme zdýmnout a zjišťujeme, že to zas tak pomalé není. Navíc nám to šetří síly. Někjaký starší pán na motorovém člunu nám nabízí, že nás zapřáhne a svezí nás. My odmítáme. To by bylo pro nás moc jednoduché, kdybychom se s každým svezli. A nakonec, chceme dokázat něco sami sobě.

Ve Veltrusech laškujeme s myšlenkou, že bychom to vzali sportovním kanálem. Rychle od ní upouštíme. Hrázná čeká na ohlášený remorkér a napouští velkou komoru. Tak zas přenášíme. Říkáme si, že bychom se mohli s remorkérem svést na dalším jezu. Makáme ze všech sil.

Před vjezdem do Hořinského plavebního kanálu opět střídáme. Když jsme ujeli první kilometr, objevuje se v dálce za námi remorkér. Kanál mu na šířku sotva stačí. Jede pomalu. Udržujeme si stálý odstup. Trvá to hodinu těžkého pádlování než se dostáváme ke zdymadlu. Jdu promluvit s hrázným. Nechce nás zdýmnout s remorkérem a napouští jen pro nás malou komoru. Využíváme čas a svačíme. Když se otevírají vrata, máme před sebou Mělnický zámek a pod ním soutok. V 15:15 vplouváme do Labe, které velmi pomalu proudí. Od Mělníka na hranice platí nová kilometráž. Je číslována od nuly, hranice jsou na stodevátém kilometru. V Dolních Beřkovicích nás zdýmají. V Račicích musíme čekat na remorkér. Je to jen chvilka. Hrázný říká, ať si přejedeme na druhý bok komory. Brzy víme proč. Proud od rozjíždějího se remorkéru by nás snadno mohl cvaknout. Také se dozvídáme, že plavební komory fungují od šesti ráno do osmi večer. Cestou do

Roudnice potkáváme první přeháňku. Roudnický jez přetahujeme. Je půl deváté večer a my si alespoň můžeme prohlédnout zdejší sportovní kanál.

V devět začíná zas pršet. Máme před sebou ještě 82 kilometrů na českém území a tři jezy. První dva přetahujeme krátce po půlnoci. Počasí se umoudřilo. Cesta k Střekovskému jezu je nekonečná. Je noc, jsme unavení a tak snadno přehlízíme natažené rybářské pruty. Když se motáme do jednoho z vlasců, spouští se alarm nějakého rybáře. Ten, v domnění velikého úlovku, vybíhá ze stanu a vrhá se po udici. Za ním dalších několik jeho kolegů. Záhy zjišťuje, že tím úlovkem jsme my. Ze břehu se ozývá několik sprostých pozdravů. Odpovídám na ně. Chci jim říct, že za námi jede ještě dalších dvacet lodí, ale nechci aby po nás ještě něco hodili a tak rychle a tiše mizíme. Ještě v dálce slyšíme nadávky a vidíme hemžení baterek.

Projíždíme Českým středohořím, po obou stranách Labe jsou chatky, silnice a hlavně železnice. Noční provoz na ni je obdivuhodně čilý. Mám pocit, že zde vlaky jezdí snad každých deset minut. Po vodě se nese jejich tudum-tudum, tudum-dudum... a jejich světla vždy osvětlí malou část údolí.

K jezu dorážíme za rozbřesku. Je hodně vysoký a přenášení je dlouhé a obtížné. Pod jezem Labe rychle proudí. Střídáme se. Ájík si jde lehnout. Usíná záhy. Projíždíme Ústím nad Labem, je řídká mlha, mraky jsou nízké, počasí připomíná říjen. V půl deváté jsme v Děčíně. Je tu plno lodí, které se začínají hemžit. Je znát přítomnost hranic. Máme tu sraz s Irčou. Jsme tu však příliš brzy a musíme na ni čekat. Odpočíváme a jíme. Před polednem se s ní setkáváme u hranic. Doplňujeme zásoby a radíme se.

Stodevátý kilometr – hraniční přechod Hřensko. To byla naše věčná otázka: Jak to vlastně na hranicích funguje? Jednoduše. K velkým lodím přijede člun s hlídkou, malé lodě staví u mola, osádka vystupuje a jde se nechat odbavit k přechodu, který je společný i pro silniční dopravu. Vylézáme s pasy a já беру kameru. Moje filmování v blízkosti celnice se však nelíbí jednomu z místních policistů. Připadám si jak za doby nejtvrďší totality. Když odcházím, jsem rád, že mi kameru nerozdupal. Jsme ale odbaveni a můžeme pokračovat.

Na hranicích začíná německý nultý kilometr. Hamburk leží oficiálně na kilometru 618. Labe má stále slušný proud. Doufáme, že to vydrží alespoň do Drážďan. Projíždíme Sasským Švýcarskem. Je tu čilý lodní ruch. Jezdí zde mnoho výletních parníků. Starosti nám dělají ty kolesové. Nejsou tak velké jako v Praze na Vltavě, dělají ale větší vlny. Na březích se tyčí pískovcové skály, které jsou porostlé stromy.

Najednou se obloha zatahuje. Začíná foukat vítr, nastává tma. Sto metrů před námi se spouští liják. Stěna vody. Rychle přirážíme

Drážďany

ke břehu. Spící Ájík je zakryt igelitem v lodi, Zajíc se běží schovat pod strom, já pod lávku k potoku. Pomalu zjišťuji, že to není správné místo. Sice sem neprší, ale voda v potoce začíná stoupat. Jsou do něj totiž svedeny okapy z blízkého zámku Pillnitz a tak záhy utíkám pod strom za Zajícem. Bouřka je vydatná, ale krátká. Z lodi se ozývá Ájíkův hlas, že prý leží ve vodě. Vyléváme loď a pokračujeme dál.

Večer v osm hodin přijíždíme do středu Drážďan. S překvapením zjišťujeme, že jedeme průměrnou rychlostí 9,5km v hodině. Může za to stále silný proud. Dálniční most nám značí konec města. Stmívá se, obloha se vyjasňuje, vychází měsíc.

V noci parníky ani remorkéry nejezdí. Labe je jen naše. Měsíc ho dobře osvětluje a tak nemusíme plýtvat baterie. K ránu je pěkná zima. Z vody se páří a na obzoru postupně vykukuje sluníčko. Pofukuje severozápadní vítr.

V 9:30 přistáváme u břehu. Sušíme věci po včerejší bouře, snídáme, odpočíváme. Začínají zde příčné výhony. Jsou to zpevněné hráze z kamenů, přesypané pískem a porostlé travou. Jsou stavěné 5-20 metrů kolmo do řeky. Poblíž civilizace jsou tyto hráze hojně „obsypány“ rybáři. Domníváme se, že tu jsou proto, aby proud vody nebortil břehy. Kolem jedenácté hodiny míváme sto šedesátý šestý kilometr.

Ve dvě se opět střídáme. Zajíc remcá, že je mu horko a že nemůže spát. Já s Ájíkem mu však ležící polohu závidíme. Později jsme to nazvali vodní postel s nebesy. Ve skutečnosti to byl prostor 60x140cm, s mokrou a neustále se vyfukující náfučkou, celtou nebo spacákem, který zakrátko smrděl po Ájíkových nohách. Pro nás to bylo vysněné místo, které zaručovalo téměř nerušený odpočinek.

Při večeři nám dochází plynová bomba. Na Ájika nezbyla teplá večeře a tak je naštvanej. Projevuje se to tím, že rychleji pádluje.

Noc je studená a z vody kolem nás stoupá mlha. Všude hrobové ticho. Slyšet je jen naše plácání pádlem. K ránu už Ájík usíná i při pádlování. Já také. Překonáváme třístý kilometr. Je pondělí.

V poledne projíždíme Magdeburkem. Kluci mě budí, abych to natočil. Německá města nejsou stavěná přímo u vody. Asi kvůli povodním. Labe zde nemá žádnou regulaci. Vjíždíme do levého ramene a překvapuje nás tu silný proud. Kousek za Magdeburkem je plavební kanál Rothense. Dá se jím připlout na Rýn.

Večeři musíme připravit na ohni. Zastavujeme ale na nejnevhodnějším místě. Je tu velká mělčina, nekvalitní a mokré dřevo, fouká tu. Oheň jde špatně rozdělat. Ájík však dokáže nemožné. Máme teplou večeři. Teplou večeři. Zní nám to krásně a chutná ještě víc.

Na třístém osmdesátém kilometru zastavujeme a já jdu do vesnice pro vodu. Celá vesnice je však prázdná. Nikde ani noha. Po chvíli přicházím k velkému stanu. Koná se tu svatba. Jsem zván dál a hodně lidí se se mnou dává do řeči, když zjišťují odkud jsem. Nemám ale čas. Potřebuji jen tu vodu.

V noci projíždíme městem Karlbau. Jsou zde nasvětlené středověké hradby. Je to krásná podívaná. Zajíc, který je na háčku, se najednou vrhá ke špičce a rozsvěcí světla. Padesát metrů před námi se najednou také cosi rozsvěcí. „Já věděl že něco slyším.“ Kolem nás pomalu projíždí motorový člun.

Noc je opět studená, ale neprší. K ránu při pádlování téměř spíme. Koukám přes přimhouřené oči. Spal bych až bych brčel. V šest hodin míváme čtyřstýčtyřicátý kilometr.

Zastavujeme na snídani. Fouká ostrý vítr a je zima. Ze silnice nás pozoruje taxikář. Opozdál stojí krémový Mercedes. Potřebujeme vodu a tak se ho jdu zeptat kde se tu dá nabrat. Ptá se odkud jedeme a pak mě nakládá a veze mě asi dva kilometry k nějaké továrně. Vůz je nový, provoněný a je v něm teplo. Připadám si blbě, protože jsem špinavý a nohy mám mokré. V tovární vrátnici si můžu natočit vodu, pak mě veze zase zpátky. Po snídani jedeme dál. Taxikář nám ze břehu mává. Za svezení nechtěl nic.

Zajíc se pokouší spojit se s Irčou. Odpoledne se ní setkáváme v Domitzu. Bereme si od ní zásoby a také kolejdu. Možná ji budeme potřebovat. Irča pak odjíždí hledat kemp, kde by mohla přenocovat. My odpočíváme a děláme si jídlo. Musíme se však schovat pod stromy neboť to vypadá na dešť. Netrvá dlouho. Se Zajícem se přu o to, zda holka, která kolem nás prochází, je hezká. Zajíc jí pomluvil, protože je prý vysoká a má velký zadek. Kecá. Pro jistotu ji natáčím. Pak si to někdy vyjasníme. Musíme jet dál.

Kolem nás projel český remorkér. Koukáme jak kotví. Jede středem řeky, najednou vypne motory, spustí všechny kotvy a je to. Po palubě se prochází mladá holka jen v triku. Zajíc po ní furt kouká dokud holka nezmizí v kajutě.

Jsou mraky a není taková zima jako předešlé noci. K ránu však začíná pršet. Schováváme se pod mostem u nějakého plavebního kanálu. Snídáme. Spícího Zajíce vyhnal z lodi projíždějící remorkér. Pomalu přestává pršet a silný vítr rozhání mraky.

Před námi je Geesthacht, místo, kde je na Labi jediný jez na celém německém území. Plavební komory jsou však na druhém břehu než jedeme. Labe je zde dobrých 500metrů široké. Děláme traverz, voda nám však cáká do lodi. Když přistaneme, musíme ji

Kotvíme, jdu pro vodu

Vlny nám cákají do lodě

vylít. Já se jdu podívat na zdymadlo. Je velké tak pro šest remorkérů. Těch tu jezdí mnoho a jsou plně naložené. Voda jim cáká až na samý okraj nákladového prostoru. Hodně jich je českých. Po obědě a osušení věcí přijíždíme k velkým vratům. Čekáme, až se komora napustí. Přijíždí si nás prohlédnout člun policie. Ptám se jich, zda můžeme s naší malou lodičkou vjet dovnitř. Radiem se spojují s věží a pak říkají, že můžeme jet. Komora je vskutku veliká. Z vedlejší lodi na nás volají, že bychom se měli u okraje komory přivázat. Činíme tak, ale máme z toho legraci. Jak voda klesá, střídáme úvazy. Vrata se pomalu otevírají a před námi je volná cesta do Hamburgu.

Starost nám dělají velké vlny a projíždějící lodě. Jezdí tu jedna za druhou. Musíme jet opatrně u břehu. Ke všemu navíc začal příliv. Jsme sto třicet kilometrů ve vnitrozemí a Labe tu stoupá o více jak dva metry. Proti přílivu se pádluje těžko a tak se rozhodujeme, že počkáme na břehu. Alespoň si uděláme večeři.

Protože začíná opět pršet, přesunujeme se pod střechem zavřené hospody. Za chvíli přijíždí majitel v Mercedesu. Ptá se odkud jsme. Pak se jen usmívá a přeje nám šťastnou cestu. Jakmile přestává pršet, balíme a přesunujeme se k lodi. Labe už neproudí, ale změnilo se v „olej“.

Spojujeme se s Irčou. Je 30 kilometrů v kempu za Hamburgem. Večer v 9 hodin jsme na šestsetdvacátém kilometru. Je to předměstí Hamburgu. Vjíždíme do pravého kanálu. Začíná zde přístav. Na kotvicích lodích pozorujeme, že nastává odliv. Je zde mnoho různých skladů. Z jednoho cítíme čokoládu, z jiného naftové výpary a z dalšího zas kávu. V dálce po pravé straně vidíme hlavní osvětlené nábřeží Hamburgu. Tak je to tady. Dokázali jsme to.

Najednou pozorujeme, že loď, jejíž osvětlená příď se tyčí dobrých dvacet metrů nad hladinou, jede proti nám. Už je jen osmdesát metrů před námi. Krve by se v nás nedořezal. Okamžitě začínáme s úhybným manévrem. Vzhledem k velkým vlnám to jde pomalu. Míjí nás asi o třicet metrů. To je zatracené málo. Když je za námi, pokouší se zastavit a zapíná zpětný chod. Vidíme jen bílou vodu, která jde z míst lodního šroubu. Tady přestává veškerá sranda.

Rychle pádlujeme na druhou stranu. Bere to hodně sil a několik vln cáká do lodě. Zastavujeme u zarostlého břehu pod nějakými sklady. Jdu zjistit, kde jsme. Procházím okolo vysokých budov k parkovišti odkud tuším příchozí cestu. Dostávám se k jakési brance v plotu, který je obehnán ostnatými dráty. Z boku na zdi je velká cedule v němčině, které rozumím zcela jasně. Čtu si jí však zevnitř onoho areálu. CELNÍ PROSTOR, vstup zakázán, vstup jen na zvláštní povolení vydané... Nedočítám a klidím se pryč. Okamžitě mizíme.

Musíme jet dál podél jeřábů až tam, co začíná ono osvětlené nábřeží s výletními loděmi. Teprve tam můžeme bezpečně vylézt. Končíme tedy na ulici AM Santorkai u velké kancelářské budovy. Voláme Irču a posíláme také zprávu do Prahy. Je těsně před půlnocí.

Hamburk – v pozadí je osvětlený parník

betonu pod schody té velké budovy. Vrátnému jsme vysvětlili naši situaci a dohodli se, že tu můžeme do rána přečkat. Moc jsme toho však nenaspali a před pátou již bloumáme kolem.

Irča přijíždí až po sedmé. Nakládáme loď na střechu auta a pakujeme se. Pak nás veze do kempu. Cestou spíme.

Tak takhle jsme splouvali řeku Vltavu a Labe.

Čtvrtek byl prohlášen odpočinkovým, v pátek jsme se šli podívat na ten přístav za denního světla. Večer jsme se přesunuli k Magdeburku, který navštěvujeme v sobotu. V neděli se se Zajícovým Nissanem již bezpečně blížíme ku Praze. Kolem čtvrté pak vyseďáme u loděnice

Asi každý z nás nyní přemýšlí, jaké by to bylo dojet až do moře. Na to je však třeba zavřená loď, kterou jsme tam neměli. Možná časem něco vymyslíme.

Možná příště.

Příště?

Pavel Drbal

Akce a zájezdy:

Zájezd na vodu: Teplá - Střela

Termín: 15. - 16. 9. 2001

Vedoucí zájezdu: Tomáš Hocke Hokejka

Navazování: sobota 15. 9. 7:00 před loděnicí SK Motorlet

Odjezd: sobota 15. 9. 7:30 hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: neděle 16. 9. 18:00 – 19:00 hod, k loděnici SK Motorlet

Program: 15. 9. -splutí řeky Teplé v úseku Březová - Karlovy Vary

16. 9. -splutí řeky Střely v úseku Rabštejn – dle času

Obtížnost: ZW až WWI

Ubytování: pod vlastním stanem

Stravování: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večeře), cestou se bude zastavovat na nákup.

Cena: - členové SK Motorlet: 320,-Kč

- nečlenové 370,-Kč

- členové TOM Motorlet 320,-Kč (s jídlem od sobotní snídaně)

Příhlášku na zájezd je možno získat v loděnici, na internetových stránkách SK Motorlet nebo u Tomáše Hockeho Hokejky. Přihlásit se a zaplatit zálohu 200.-Kč je třeba do středy 12. 9. 2001 v loděnici SK Motorlet u Tomáše Hockeho, tel: 0605 748142, práce 02/66 71 22 88, nebo večer domů 02/57327970.

Třídenní zájezd na vodu: Vltava (Nežárka)

Termín: 28. - 30. 9. 2001

Vedoucí zájezdu: Pavel Drbal

Navazování: pátek 28. 9. 7:00 před loděnicí SK Motorlet

Odjezd: pátek 28. 9. po 7:30 hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: neděle 30. 9. 18:00 – 19:00 hod, k loděnici SK Motorlet

Program: -splutí řeky Nežárky (dle aktuálního vodního stavu)

-splutí řeky Vltavy (v úseku Vyšší Brod – možná až do Krumlova)

Obtížnost: ZW, WW I

Ubytování: pod vlastním stanem

Stravování: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od páteční večeře), cestou se bude zastavovat na nákup.

Cena: - členové SK Motorlet: 420,-Kč

- nečlenové 470,-Kč

- členové TOM Motorlet 420,-Kč (s jídlem od páteční večeře)

Jestliže bude pro nízký stav vody Nežárka nesjízdná, přesuneme se na Vltavu již v pátek. Jestliže bude úsek Soumarský most – Nová pec pro nedostatek vody nesjízdný. Pojedeme úsek Vyšší Brod – Braná o den dřív. Další den můžeme jet úsek Braná – Nové Spolí (Český Krumlov). A nebo třeba někam dál. Jestliže budou tyto úseky nesjízdné pojedeme něco jiného někde úplně jinde. Když nebude voda nikde, zajdeme ve Vyšším Brodě (nebo někde jinde) do hospody a vylezeme až v neděli. Dětský oddíl do hospody samozřejmě nepůjde, ale půjde se Zajícem na výlet.

Příhlášku na zájezd je možno získat v loděnici, nebo na internetových stránkách SK Motorlet. Přihlásit se a zaplatit zálohu 200.-Kč je třeba do středy 26. 9. 2001 v loděnici SK Motorlet u Pavla Drbži Drbala, tel: 0605 750516, práce 02/72706002, nebo večer domů 02/72762157.

Zájezd na vodu: Vavřínecký potok (Výrovka)

Termín: 13. - 14. 10. 2001

Vedoucí zájezdu: Tomáš Hocke Hokejka

Navazování: sobota 13. 10. 7:00 před loděnicí SK Motorlet

Odjezd: sobota 13. 10. 7:30 hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: neděle 14. 10. 18:00 – 19:00 hod, k loděnici SK Motorlet

Program: splutí Vavříneckého potoka v úseku Vavříneček – Toušice.

Obtížnost: WWI až WWII

Ubytování: pod vlastním stanem

Stravování: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní snídaně), cestou se bude zastavovat na nákup.

Cena: - členové SK Motorlet: 320,-Kč

- nečlenové 370,-Kč

- členové TOM Motorlet 320,-Kč (s jídlem od sobotní snídaně)

Příhlášku na zájezd je možno získat v loděnici, na internetových stránkách SK Motorlet nebo u Tomáše Hockeho. Přihlásit se a zaplatit zálohu 200.-Kč je třeba do středy 10. 10. 2001 v loděnici SK Motorlet u Tomáše Hockeho, tel: 0605 748142, práce 02/66 71 22 88, nebo večer domů 02/57327970.

Informace

Máme nabouraný vlek na loď

Radost z našeho nového vleku na loď nám bohužel dlouho nevydržela. Při přejezdu z letního putovního tábora došlo v Klášterci dne 15. 7. 2001 k „otřetí“ vleku o jakousi zídku. Podle Martina Kramla a Martina Humpolce, kteří byli účastníky nehody je vina pouze na řidiči autobusu. Vlek je sice pojízdný, avšak pokřivený a pro používání zatím nevhodný. Martin Humpolec nyní vyjednává vyřízení opravy. Pro nás to zatím znamená, že na nejbližší podzimní akce musíme jet s vlekem zapůjčeným, který nemusí mít potřebnou kapacitu. Ve vlastním zájmu se tak hlase na zájezdy včas!

Pavel Drbal

Pozvánka na Posezení u masa

Pořádané v pátek 14. 9. 2000 od 19:00hod
v rámci společenského večeru v loděnici Motorlet

Posezení u masa

I letos navážeme na tradici zářijových posezení u masa, i když tentokrát trochu jinak. Po tři roky jsme v loděnici opékali sele. Letos jsme se rozhodli pro kuřata. Začátek je okolo 19 hodiny. Po ukončení opékání bude možno v loděnici přespát ve vlastních spacácích, což bude určitě příjemné pro ty, kteří se chystají na víkendový zájezd na vodu. Vstupné se letos platit nebude, každý si zaplatí pouze to, co zkonsumuje. Jako hlavní pořadatel vás všechny srdečně zvu.

Jirka Jareš

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Motorlet. Šéfredaktor: Pavel Drbal; redakce: Jiří Jareš, Pavel Kárník; foto: D+A+Z, archiv; grafická spolupráce: ing Petr Drbal; korektor: Jaroslav Kraus. Toto číslo vyšlo dne 6. září 2001. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a krytku zasílejte na adresu: Pavel Drbal, Trenčinská 24, Praha 4-Spořilov, 141 00. Příjem inzercí tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným. Vydala pochybná Swientkova společnost nákladem 110 výtisků.

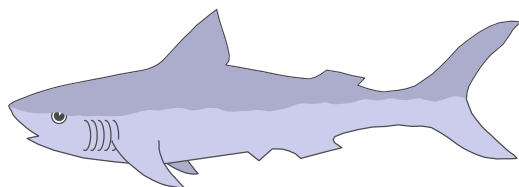
Internetová adresa: <http://baf.cz/motorlet>

Email: motorlet@seznam.c

Jří Jareš

a

Ludka Šafařová

Vám všem tímto oznamují, že Vás všechny přechřurali a tajně se 1. 9. 2001 ve 12:45 vzali. Stalo se tak v Jablonném nad Orlicí.

Všechna neslušná přání a gratulace jim zasílejte na jejich společnou novou adresu: Václavská 380, 251 69 Velké Popovice, tel. 0204/665767. Jarinův mobil 0603 954137 i 0602 482685 zůstává i nadále v platnosti.